

BEGUNČEK

Štev. 24. Bistrica na Dravi 25. febr. 1946.

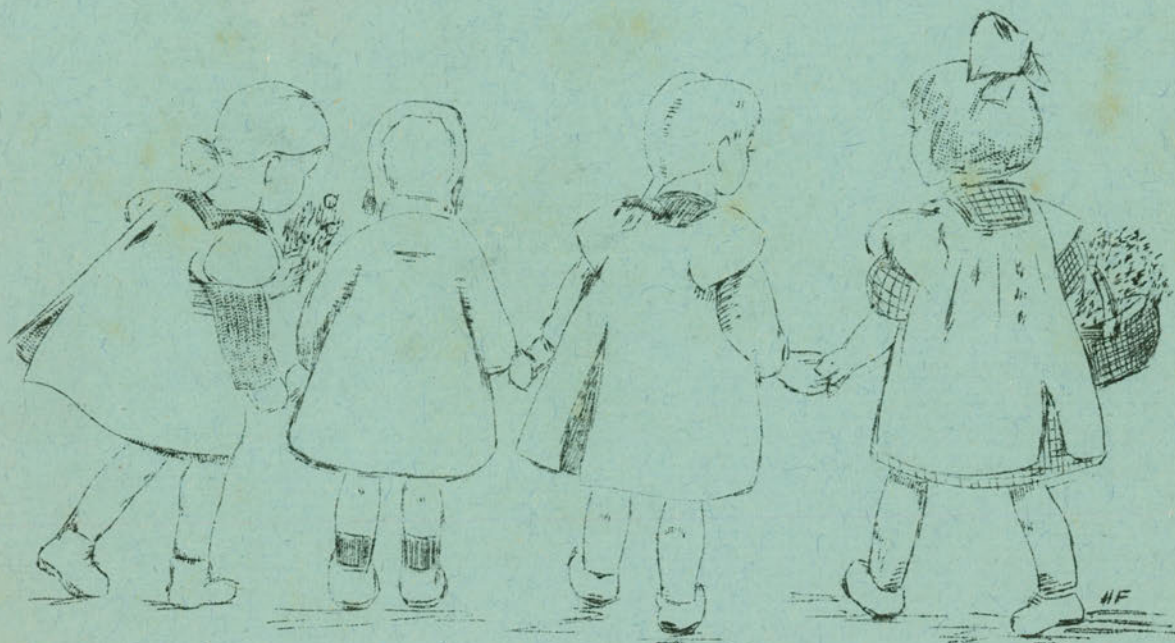
SLOVO...

Zima se umika iz koroške dežele. Toplo sonce je že prijazno poslalo izza visokega hriba na naše taborišče. Mi, slovenski begunci se spet selimo v drugi kraj.

Na kaj vse mislijo naša srca v teh dneh, dragi begunski otroci? ... Zapustili boste skromna stanovanja v lesenih barakah, ki so jih vaše mamice tako domače uredile; zapustili boste leseno šolo kjer ste se učili spoznavati daljno domovino in bistrili mlade glave. Kmalu bo romala ljuba Marija Pomagaj iz naše taboriščne kapelice. Vsi skupaj bomo zapustili našega g. majorja in prijazno sestro RK gč. Pranglejevo in g. Akeda.

Spominjamo se zdaj njihovih dobrih del in prijaznosti, ki smo je bili prav vsi deležni. Tako toplo vam je bilo pozimi v kožuščkih, ki ste jih prejeli od dobrih angleških gospodov. Z belim kruhom ste si polnili želodčke in ob praznikih so vas še posebej obdarovali. Ostali ste zdravi in brezskrbno ste lahko zarajali in zapeli po taborišču. Majorjevo očetovsko oko se vas je vzradostilo. In mi vsi smo ga imeli radi.

Kako se mu bomo izkazali hvaležne ob slovesu. Revni smo, brezdomci. Nimamo daril. A v vaših mladih srcih bo ostal vedno živ spomin na gospoda majorja Dongerja iz Št. Vida in Kellerberga. Vednega in pravičnega Plačnika v nebesih bomo prosili, da bi ga ohranil še dolgo, dolgo let. Pred našo Marijo Pomagaj bomo poklekili vsak dan in je prosili, da z nami vred še njega varuje in pripelje domov. In še to bi radi doživeli, da bi mogli g. majorja nekoč povabiti v lepo našo domovino, da bi pred njim zapeli, ga vzeli v svojo sredo in srečni krog njega zarajali na svobodni zemlji slovenski...

DOMOVINA

Zimska noč je legla v dolino. Svečke brle po vsej vasi. Snežec pada, rad bi odel vsako golo stebelce z belo haljo.

Kraj vasi stoji stara hiša. Videti je kakor zapuščen grad. Kako često vendar vara oko, poglej skozi okence! Sredi mize dogoreva sveča, zraven nje so sklede, krožniki in druga posoda. Mati peva hčerki v zibelki: "Slovenec sem..." Sinko pa drži na očetovem kolenu knjigo, polno slik in bajk, in verno posluša milo pesem, ki jo mati peva njegovi sestrici.

In deček zašepete:

"Povej mi, oče, kaj je domovina!"

Oče pogladi otroka, pa mu odgovarja:

"Dokler si bil majhen kot sestrice, so ti bili domovina mehka, topla zibelka, mati, jaz in ta bela izbica. Zibelka te je zibala v spanje, mati te je hranila, a jaz sem se po mučnem dnevnem delu zvečer igral s teboj. Nato je bila tvoja domovina dvorišče, vrt, naše njive do tja, kjer stoje sive vrbe in kjer šumi potok. V svoji domovini si gledal tudi hlev in kravico, ki nas hrani z mlekom, kokoške, ki nam neso jajca, zvestega Kodra, ki nam čuva hišo.

Ko pa začneš hoditi v šolo, boš spoznal, da obsega domovina našo dolino, vso vas, v njej dobre in delavne ljudi. Še več: oni hribi in gozdovi, kjer zore poleti jagode, one bele steze, ravne ceste, kamor te bo oče vodil ob nedeljah - vse ti bo domovina. Toda gotovo že slutiš, da se naš svet razprostira še dalje. Drži preko polja, rek, gora, prav do morja. Povsod so vasi, lepa mesta, povsod vlada bistri um in žive dobri ljudje, ki govorijo isti jezik ter se zavešajo narodne in državne skupnosti.

M. Kundič

NAŠA BESEDA

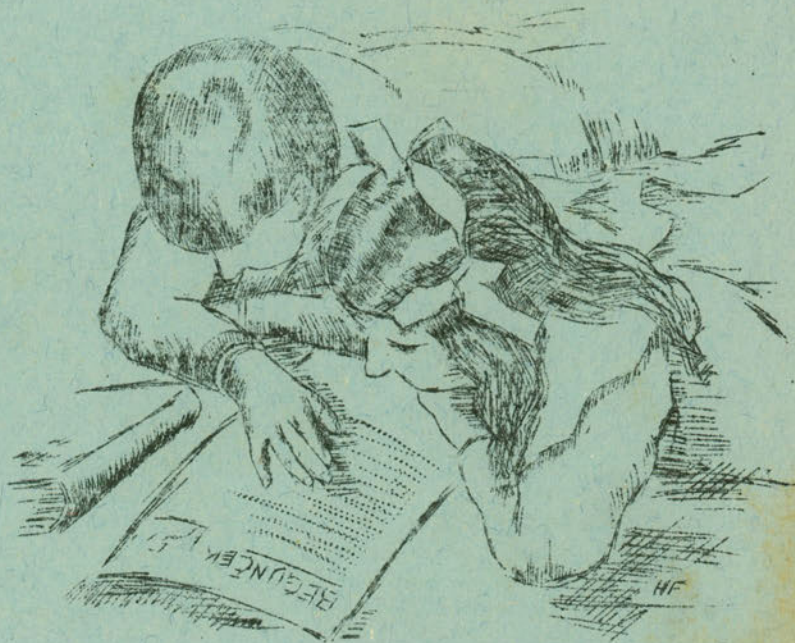
Kdo je, ki v meni kot ptička
čudežna ves dan poseda,
zvonko mi vriska in poje? -
Naša slovenska beseda.

Lepa je, ubrana, nesmrtna
kakor spev vetra v vrhovih,
kot žuborenje studenčka
v tihih, samotnih gozdovih.

Stopi na morsko obalo,
kadar valovi bučijo,
in jim ukaži, naj pesem
svojo na dno potopijo!

Stopi na goro, ukaži
soncu, naj neha sijati,
materi svoji poreci:
"Nehaj ljubiti me, mati!"

Morje bo dalje bučalo,
mati vsa tiha in blede
te bo ljubila do konca -
večna je naša beseda!

Dragim begunčkom naznanjam, da "Begunček" zaradi selitve in tehnič. ovir nekaj časa ne bo izhajal.

Urednik.